

عنوان مقاله:

تحلیل مردم شناختی درفش در ایران باستان بر اساس متن شاهنامه فردوسی

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی نوآوری و تحقیق در هنر و علوم انسانی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

شهلا حسنی کلهری - دکترای مردم شناسی، مدرس دانشگاه فنی حرفه ای، دانشکده فنی شریعتی، تهران

خلاصه مقاله:

شاهنامه فردوسی مهم ترین سند هویت مردم ایران است زیرا بازتاب آیین ها و باورها و فرهنگ مردم این سرزمین است. پی بردن به باور و آیین های ایران باستان یکی از اهداف ایران شناسان است که هریک از زوایای گوناگون به بررسی آن پرداخته و می پردازند و شاهنامه فردوسی جلوه گاه این خواسته است. نگارنده این مقاله سعی نموده از طریق رویکرد تحلیلی به طرح بیان مساله بپردازد و کاربرد درفش را از دیدی مردم شناسانه در ایران باستان با تکیه بر متن شاهنامه مورد بررسی قرار دهد. درفش ها در آرایش نظامی ایران باستان نقش بسزایی داشتند. درفش و پرچم نزد ایرانیان افزون بر جنبه های نظامی و سیاسی با باورهای اسطوره ای و دینی آمیخته بود. درفش دلاوران، سرداران سپاه و قهرمانان منقوش به نقوش حیوانات بود. که می تواند نماد باور و گاه تبار آنها باشد و از سویی دیگر می تواند در دل دشمن ایجاد رعب و حشت نماید. رنگ درفش ها در شاهنامه نمادی از جلوه اهورایی یا اهریمنی دارد.

کلمات کلیدی:

بیرق، درفش، فردوسی، شاهنامه،

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/431843>

